

Ihmislunto – lunto meissä, entä ympärillä?

Piirustukseni syntyvät intuitiotasolla. Käsi tekee alkulähteeltä tulevien viestien, tunteiden, tuntemusten, alkuajatusten ohjaamana viivaa. Yksinkertainen viiva, voiko se johtaa ihmisielen syvään luotaukseen? Sisäisen maailman ydinalueen kuvantaminen on elämän mittainen matka ihmisyyteen. Piirustus pureutuu hetken yksinkertaisuuteen... mitä on yhdessä ajattelemisen taito (William Isaacs) piirtämisessä?

Eläydyn loppuvuoteen 2011, alkuun 2012... Tässä piirtäessä mietiskelen, onko yhteiskuntamme dialogi avointa, välittömän reflektion sallivaa, ilman väliseiniä ja kuiluja olevaa? Voisiko olla? Etäinen depatointi vai inspiroiva, alati uutta luova mieli. Sanon: Eläköön Sokrates! Entäpä, jos hän olikin lempeänluja luonne, joka ymmärsi, mikä saa ihmiset elämään täydesti, innostumaan, oppimaan autoteelisesti, itsestään? Helppo päätös: myrkkymalja vai itsepetos?

Jotta yksinkertaisuus olisi yksinkertaista, sen tulee olla luonnollista, melkein huomaamatonta. Luopuminen ei ole asioiden ja ideoiden poistamista, vaan sen hyväksymistä, että ne menevät pois (Shunryu Suzuki). Näyttely on ”muotokuvia” Hänestä, joka yhtä aikaa on ja ei ole. Hän ja hen on **sukupuoleton**, siis henkisesti me kaikki. **Jalat näkyvät jo** -teoksissa Tove Janssonin Näkymättömän lapsen tarina kohtaa lähellä omat jalkani. Tarinat henkivät kohti syntyvää jotain. Jäävätkö ihmisyyden valtameressä valmiit vastaukset kysymysten jalkoihin?

The human nature – nature in us, what about around?

My drawings are born on the level of intuition. The hand is drawing a line guided by messages derived from initial sources, from emotions, sensations and basic ideas. A simple line, can it lead to deep sounding of the human mind? Portrayal of one`s inner world, it`s core area exists a life-long journey toward humanity. A drawing is digging into the simplicity of the moment... what is a skill of thinking together (William Isaacs) in drawing?

I empathize with the end of the year 2011, and with the beginning of 2012... Now when drawing, I am thinking whether our dialogue in this society is open, enabling immediate reflection allowed, without party walls and gaps? Could it be so? A far-off debate or an inspiring, always freshly creative mind? I hear me to say: Long live Sokrates! What about, if he really was a gentle strength character, who understood what makes people living their lives to the fullest, becoming inspired, learning autotelically, spontaneously? An easy decision: the poison chalice or self-deception?!

In order that simplicity would really be simplicity, it should be natural, almost imperceptible. To renounce is not to eliminate but to accept that things and ideas go away (Shunryu Suzuki). The exhibition includes “portraits” of the one who at the same time is and is not. She is **androgynous**, therefore mentally like we all. In the art works **By now the legs can be seen**, there is Tove Jansson`s a story “The invisible child”. It is very closely approaching my own legs. The stories breathe towards something to be created. Do the ready answers become swallowed up by questions in the ocean of humanity?

28.3.2018 Pia Kojo

FB PiaK, Insta Pia Kojo
p. 0400 756 535